

- 2) Wykładni art. 4 dyrektywy Rady 76/207/EWG z dnia 9 lutego 1976 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równego traktowania kobiet i mężczyzn w zakresie dostępu do zatrudnienia, kształcenia i awansu zawodowego oraz warunków pracy lub art. 1 pkt 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2002/73/WE z dnia 23 września 2002 r. zmieniającej dyrektywę 76/207 należy dokonywać w ten sposób, że nie uprawniają one kandydata ubiegającego się o kształcenie zawodowe do uzyskania informacji posiadanych przez organizatora rzeczonego kształcenia dotyczących kwalifikacji innych kandydatów na takie studia ani dlatego że kandydat ten uważa, iż nie miał dostępu do rzeczonego kształcenia „na podstawie takich samych kryteriów” jak inni kandydaci oraz że stał się przedmiotem dyskryminacji ze względu na płeć, o której mowa w tymże art. 4, ani dlatego że kandydat ten twierdzi, że stał się przedmiotem dyskryminacji ze względu na płeć, o której mowa w omawianym art. 1 pkt 3, jeżeli chodzi o dostęp do tego kształcenia zawodowego.
- 3) W przypadku gdy kandydat ubiegający się o kształcenie zawodowe może powołać się na dyrektywę 97/80, aby uzyskać informacje będące w posiadaniu organizatora tego kształcenia dotyczące kwalifikacji innych ubiegających się o to kształcenie kandydatów, na to prawo dostępu mogą mieć wpływ normy prawa Unii dotyczące poufności.
- 4) Obowiązek przewidziany w art. 267 ust. 3 TFUE nie ulega zmianie w zależności od tego, czy w danym państwie członkowskim funkcjonuje kontrydiktoryjny, czy też inkwizycyjny system prawa.

(¹) Dz.U. C 134 z 22.5.10

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 21 lipca 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal de première instance de Bruxelles — Belgia) — Bureau d'intervention et de restitution belge (BIRB) przeciwko Beneo Orafti SA

(Sprawa C-150/10) (¹)

(Rolnictwo — Wspólna organizacja rynków — Cukier — Charakter i zakres kwot przejściowych przydzielonych przedsiębiorstwu produkującemu cukier — Możliwość skorzystania przez przedsiębiorstwo otrzymujące pomoc restrukturyzacyjną w roku gospodarczym 2006/2007 z przydzielonej mu kwoty przejściowej — Obliczenie kwoty podlegającej zwrotowi i kary w przypadku nieprzestrzegania zobowiązań podjętych w ramach planu restrukturyzacji — Zasada ne bis in idem)

(2011/C 269/20)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Tribunal de première instance de Bruxelles

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Bureau d'intervention et de restitution belge (BIRB)

Strona pozwana: Beneo Orafti SA

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunal de première instance de Bruxelles — Wykładni art. 9 rozporządzenia Komisji (WE) nr 493/2006 z dnia 27 marca 2006 r. ustanawiającego środki przejściowe w ramach reformy wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru i zmieniającego rozporządzenia (WE) nr 1265/2001 i (WE) nr 314/2002 (Dz.U. L 89, s. 11) — Wykładni art. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 320/2006 z dnia 20 lutego 2006 r. ustanawiającego tymczasowy system restrukturyzacji przemysłu cukrowniczego we Wspólnocie i zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1290/2005 w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej (Dz.U. L 58, s. 42) — Wykładni art. 26 i 27 rozporządzenia Komisji nr 968/2006 z dnia 27 czerwca 2006 r. ustanawiającego szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 320/2006 (Dz.U. L 176, s. 32) — Charakter i zakres kwot przejściowych przydzielonych przedsiębiorstwu produkującemu cukier — Zgodność z przepisami unijnymi przydziału kwoty przejściowej przedsiębiorstwu korzystającemu z pomocy restrukturyzacyjnej w roku gospodarczym 2006/2007 — Obliczenie kwoty podlegającej zwrotowi i kary w przypadku nieprzestrzegania zobowiązań podjętych w ramach planu restrukturyzacji

Sentencja

- 1) Artykuł 3 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 320/2006 z dnia 20 lutego 2006 r. ustanawiającego tymczasowy system restrukturyzacji przemysłu cukrowniczego we Wspólnocie i zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1290/2005 w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej należy interpretować w ten sposób, że zawarty w nim termin „kwota” obejmuje również kwoty przejściowe, o których mowa w art. 9 rozporządzenia Komisji (WE) nr 493/2006 z dnia 27 marca 2006 r. ustanawiającego środki przejściowe w ramach reformy wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru i zmieniającego rozporządzenia (WE) nr 1265/2001 i (WE) nr 314/2002.
- 2) Artykuł 3 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 320/2006 należy interpretować w ten sposób, iż w okolicznościach takich jak w sprawie przed sądem krajowym wspomniane w tym przepisie zobowiązanie zrzeczenia się kwoty mającej zastosowanie do produkcji cukru, izoglukozy i syropu inulinowego, przydzielonej temu przedsiębiorstwu, którą to przedsiębiorstwo z kolei przydzieliło jednej lub kilku swoim fabrykom, staje się skuteczne z dniem, w którym — mając na uwadze informacje przekazane mu lub opublikowane w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej — przedsiębiorstwo, które podejmuje to zobowiązanie, jest w stanie dowiedzieć się jako przedsiębiorstwo zachowujące zwykłą staranność, że zdaniem właściwych władz spełnione są warunki uzyskania pomocy restrukturyzacyjnej określone w art. 5 ust. 2 tego rozporządzenia.
- 3) Artykuł 26 ust. 1 i art. 27 rozporządzenia Komisji (WE) nr 968/2006 z dnia 27 czerwca 2006 r. ustanawiającego szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 320/2006 oraz art. 15 rozporządzenia Rady (WE) nr 318/2006 z dnia 20 lutego 2006 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru należy interpretować w ten sposób, iż produkcja taka jak ta, której dotyczy sprawa przed sądem krajowym, przy założeniu, iż jest sprzeczna ze wspomnianym w art. 3 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 320/2006 zobowiązaniem zrzeczenia się kwoty mającej zastosowanie do produkcji cukru, izoglukozy i syropu inulinowego, przydzielonej temu przedsiębiorstwu, którą to przedsiębiorstwo z kolei przydzieliło jednej lub kilku swoim fabrykom, może prowadzić do zwrotu pomocy, nałożenia kary i pobrania opłaty

za nadwyżki, przewidzianych odpowiednio w tych przepisach. Jeżeli chodzi o karę przewidzianą w art. 27 ust. 3 rozporządzenia nr 968/2006, do sądu krajowego należy ocena, czy w świetle wszystkich okoliczności zawisłej przed nim sprawy przypadek niezgodności może zostać zakwalifikowany jako celowy lub wynikający z rażącego niedbalstwa. Zasady *ne bis in idem*, proporcjonalności i niedyskryminacji należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie kumulatywnemu zastosowaniu tych środków.

- 4) Artykuł 26 ust. 1 rozporządzenia nr 968/2006 należy interpretować w ten sposób, że przy założeniu, iż w okolicznościach takich jak w sprawie przed sądem krajowym przedsiębiorstwo wypełniło swoje zobowiązanie częściowego demontażu urządzeń produkcyjnych w danych fabrykach, lecz nie wypełniło wspomnianego w art. 3 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 320/2006 zobowiązania zrzeczenia się kwoty mającej zastosowanie do produkcji cukru, izoglukozy i syropu inulinowego, przydzielonej temu przedsiębiorstwu, którą to przedsiębiorstwo z kolei przydzieliło jednej lub kilku swoim fabrykom, sumę pomocy podlegającej zwrotowi stanowi część pomocy odpowiadająca zobowiązaniu, które nie zostało wypełnione. Tę część pomocy należy określić na podstawie sum ustalonych w art. 3 ust. 5 rozporządzenia nr 320/2006.

(¹) Dz.U. C 161 z 19.6.2010.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 21 lipca 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Frankfurt am Main — Niemcy) — Gerard Fuchs (C-159/10), Peter Köhler (C-160/10) przeciwko krajowi związkowemu Hesja

(Sprawy połączone C-159/10 i C-160/10) (¹)

(Dyrektywa 2000/78/WE — Artykuł 6 ust. 1 — Zakaz dyskryminacji ze względu na wiek — Obowiązkowe przejście na emeryturę prokuratorów po ukończeniu przez nich 65. roku życia — Zgodne z przepisami prawa cele uzasadniające nierówne traktowanie ze względu na wiek — Spójność ustawodawstwa)

(2011/C 269/21)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Verwaltungsgericht Frankfurt am Main

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Gerard Fuchs (C-159/10), Peter Köhler (C-160/10)

Strona pozwana: kraj związkowy Hesja

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Verwaltungsgericht Frankfurt am Main — Wykładnia art. 6 dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiająca ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy (Dz.U. L 303, s. 16) — Zakaz dyskryminacji ze względu na wiek — Uregulowanie krajowe, zgodne z którym urzędnik, który ukończył 65. rok życia, przechodzi obowiązkowo na emeryturę — Zgodne z przepisami prawa cele uzasadniające nierówne traktowanie ze względu na wiek

Sentencja

- 1) Dyrektywa Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiająca ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy nie stoi na przeszkodzie obowiązywaniu ustawy, takiej jak Hessisches Beamtenengesetz (ustawy o służbie cywilnej kraju związkowego Hesja), w brzmieniu zmienionym ustawą z dnia 14 grudnia 2009 r., która przewiduje obowiązkowe przejście na emeryturę urzędników mianowanych dożywotnio, w niniejszej sprawie prokuratorów, z chwilą ukończenia przez nich 65. roku życia, z zastrzeżeniem możliwości kontynuowania przez nich wykonywania pracy, gdy wymaga tego interes służby, maksymalnie do czasu ukończenia przez nich 68. roku życia, w zakresie, w jakim celem tej ustawy jest ustanowienie „korzystnej struktury wiekowej”, mającej wspierać zatrudnienie i awanse młodych pracowników, zoptymalizowanie zarządzania zasobami ludzkimi i tym samym zapobieganie sporom dotyczącym zdolności pracownika do wykonywania pracy po osiągnięciu przez niego pewnego wieku, i w jakim ustawa ta pozwala na osiągnięcie tego celu za pomocą właściwych i koniecznych do tego środków.
- 2) Aby wykazać właściwy i konieczny charakter danego środka, środek ten nie może okazać się nierozsądny z punktu widzenia realizowanego celu i musi być oparty na informacjach, których wartość dowodową ocenia sąd krajowy.
- 3) Ustawa, taka jak Hessisches Beamtenengesetz, w brzmieniu zmienionym ustawą z dnia 14 grudnia 2009 r., która przewiduje obowiązkowe przejście na emeryturę prokuratorów po ukończeniu przez nich 65. roku życia nie jest niespójna z tego tylko powodu, że w pewnych przypadkach umożliwia im pracę do czasu ukończenia 68. roku życia, że ponadto zawiera przepisy, których celem jest hamowanie przechodzenia na emeryturę przed ukończeniem 65. roku życia, i że inne przepisy prawne tego państwa członkowskiego przewidują kontynuację wykonywania pracy przez pewnych urzędników, w szczególności urzędników z wyboru, po osiągnięciu przez nich tego wieku, jak również stopniowe podwyższanie wieku emerytalnego z 65. do 67. roku życia.

(¹) Dz.U. C 161 z 19.6.2010.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 21 lipca 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) — Zjednoczone Królestwo) — Tural Oguz przeciwko Secretary of State for the Home Department

(Sprawa C-186/10) (¹)

(Układ stowarzyszeniowy EWG–Turcja — Artykuł 41 ust. 1 protokołu dodatkowego — Klauzula „standstill” — Swoboda przedsiębiorczości — Odmowa przedłużenia pozwolenia na pobyt obywatela tureckiego, który prowadził działalność gospodarczą z naruszeniem warunków określonych w tym pozwoleniu — Nadużycie prawa)

(2011/C 269/22)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division)